

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ШВЕНТКОВСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SHVENTKOVSKIY v. UKRAINE)**

(Заява № 27589/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 липня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

30/10/2009

Текст рішення може підлягати редакційним виправленням

У справі «Швентковський проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Райт Маруст (Rait Maruste),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), судді,

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), суддя ad hoc,

та Стівен Філліпс (Stephen Phillips), *заступник Секретаря секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 7 липня 2009 року постановляє таке рішення, ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 27589/05), яку подав до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянин України пан Віктор Володимирович Швентковський (далі — заявник) 16 липня 2005 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев.

3. 30 квітня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив повідомити про заяву Уряду. Було також вирішено одночасно розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1949 році та проживає у м. Харкові, Україна.

5. 19 березня 2004 року Московський районний суд м. Харкова (далі — суд) частково задовольнив позов заявника та присудив йому 4643,42 грн заборгованості із заробітної плати та відшкодування за втрату заробітку, які мали бути сплачені державним підприємством «Серп і Молот».

6. Заявник не оскаржив це рішення в рамках існуючої процедури оскарження, проте 3 лютого 2005 року він подав на нього касаційну скаргу. 4 лютого 2005 року суд повернув касаційну скаргу заявника,

оскільки відповідне рішення не було оскаржено в рамках існуючої процедури оскарження.

7. Заявник стверджує, що він отримав рішення від 4 лютого 2005 року, коли строк для подання апеляційної скарги на неї вже сплив. Заявник не надав Суду жодних документів на підтвердження того, що він звертався до національних судів за продовженням строку на подання апеляційної скарги на рішення від 4 лютого 2005 року.

8. 31 серпня 2004 року відділ державної виконавчої служби Московського районного управління юстиції м. Харкова відкрив виконавче провадження за рішенням від 19 березня 2004 року.

9. За наслідками порушеної щодо підприємства процедури банкрутства та ліквідації 10 жовтня 2007 року воно було ліквідовано та вилучено з Єдиного державного реєстру підприємств і організацій України.

10. У 2007 році заявник отримав 163,71 грн. Рішення залишається частково невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладено в рішеннях у справах «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), заява № 67534/01, пп. 16–19, від 27 липня 2004 року, та «Войтенко проти України» (Voystenko v. Ukraine), заява № 18966/02, пп. 20–25, від 29 червня 2004 року).

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

12. Посилаючись на статтю 17 Конвенції заявник скаржився на невиконання рішення, постановленого на його користь. Суд розглядатиме цю скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Прийнятність

13. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту, як того вимагає пункт 1 статті 35 Конвенції. Зокрема, Уряд вважав, що заявник не скористався можливістю звернутись із заявою про визнання його кредитором у справі про банкрутство підприємства-боржника та не звертався до судів зі скаргами на дії щодо державної виконавчої служби щодо стверджуваного неналежного виконання рішення суду.

14. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що аналогічні заперечення вже були відхилені у низці рішень, прийнятих Судом (див. ухвалу від 16 грудня 2003 року у справі «Сокур проти України» (Sokur v. Ukraine), заява № 29439/02, та рішення у справах «Сичов проти України» (Sychev v. Ukraine), заява № 4773/02, пп. 42–46, від 11 жовтня 2005 року, та «Трихліб проти України» (Trykhlub v. Ukraine), заява № 58312/00, пп. 38–43, від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що у цій справі це заперечення має бути відхилено з тих же підстав.

В. Суть

16. У свої зауваженнях Уряд стверджував, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції не було.

17. Заявник не погодився.

18. Суд зазначає, що рішення, постановлене на користь заявника, залишалось невиконаним протягом п'яти років.

19. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, які порушували питання, подібні до тих, що порушуються у цій справі (див. рішення у справі «Чечін проти України» (Chechin v. Ukraine), заява № 6323/03, п. 17, від 15 травня 2008 року та вищезгадані рішення «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), п. 46, та вищезгадане «Войтенко проти України» (Voitenko v. Ukraine), п. 43).

20. Розглянувши надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку в цій справі.

21. Відповідно у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

22. Заявник також скаржився за статтею 6 Конвенції на те, що провадження у його справі було несправедливим. Посилаючись на статтю 13 Конвенції, заявник скаржився, що він не мав доступу до апеляційного та касаційного судів. Також він посилався на статтю 1 Конвенції у світлі тих же фактів.

23. Уважно розглянувши твердження заявника у світлі всіх наданих матеріалів та у тій мірі, в якій оскаржувані питання належать до його компетенції, Суд доходить висновку, що вони не виявляють будь-яких ознак порушень прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

24. Отже, ця частина заяви повинна бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована, відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

26. Заявник вимагав 50 000 євро відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

27. Уряд заперечив проти цих вимог як необґрунтованих.

28. Суд вважає, що на відшкодування матеріальної шкоди Уряд повинен виплатити заявнику заборгованість за рішенням суду, постановленим на його користь. З іншої сторони, Суд не вважає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням і стверджуваною матеріальною шкодою, тому він відхиляє решту вимог заявника у цьому відношенні. З іншого боку, здійснюючи оцінку на засадах справедливості, Суд вважає за належне присудити заявнику 1600 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові та інші витрати

29. Заявник не подав окремої вимоги щодо компенсації судових та інших витрат. Тому Суд нічого не присуджує.

B. Пеня

30. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо невиконання рішення суду, постановленого на користь заявника, прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

а) упродовж трьох місяців з дня, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику як відшкодування матеріальної шкоди заборгованість, яка досі йому належить за рішенням Московського районного суду м. Харкова від 19 березня 2004 року, та 1600 (одну тисячу шістсот) євро відшкодування моральної шкоди, разом з будь-яким податком, що може нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 30 липня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен ФІЛЛІПС
(Stephen Phillips)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова